

nad 5000 — proti jugu Ojstrico čez 7000 — in proti jugozahodu Grintovec čez 8000 čevljev visok.

Na teh orjakih se spomladi sneg kaj rad ponudi in tudi med letom jih lahko marsikaterokrat vidiš pobeljene. To je uzrok, da na visokih Solčavskih kmetijah gostokrat žito ne dozori. Gorjanec ima precej takih let v spominu, v katerih je še zeleno žito žeti moral.

Nemara je bil ravno to uzrok, da so že davno na visokem hribu svetemu Duhu na čast kapelico postavili, koja je bila v gotiškem slogu zidana, pozneje pa so še v prostem slogu toliko prizidali, da je cerkvice postala — za takratne potrebe dovolj velika. Ona je bila, kolikor se v pismih bere — od Ljubljanskega knezoškofa posvečena. Za spomin na ono posvečenje je visela na steni lesena pobarvana tablica — a brez letnic.

V teku tolikih let se je cerkvice postarala, postala je tudi pretesna. Dolgo se je že mislilo na novo cerkvo, pa se še vedno ni dalo z delom pričeti.

Mnogo dobrih in za ta kraj prav dobrih let je poteklo in bati se je bilo slabejih časov, tako da se ostanek dobrih let povzije, preden bo nova cerkev stala.

Ti pomisleki so k delu priganjali. Ker cerkvice ni imela premoženja in je bil namen vse stroške s prostovoljnimi doneski poravnati, ni bilo potreba nikakošnjih komisijonov.

Dne 26. majnika l. 1884 se je zadnjikrat božja služba v stari cerkvi opravljala; prišli so tudi sosednji Korošci iz Kaple, da se od nje poslové. Dne 28. junija istega leta je bil temelj za novo cerkvo blagoslovljen. Prišel je zid še isto jesen pod streho.

Drugo leto se je zidarko delo dovršilo. — Položen je bil tlak iz lepega domačega marmorja.

Podobar iz Celja, g. Ignac Oblak nam je po načrtih napravil 3 oltarje in prižnico, in reči se mora, da so podobe po vsem lepe, izlasti na velikem oltarji podobe sv. apostolov. Podobe niso pozlačene, in to vsakemu bolj dopada.

Ker je bil stari zvonik ostal, se je videlo, da se slabo znaša poleg nove tovaršice. Prenizek je bil, omet pa je bil ves razdrapan, kakor beraček je stal poleg lepe neveste. Ker je bila že prepozna jesen, se je moralo dotično delo na prihodnje leto odložiti. (Konec prih.)

Zlata sv. meša v Studenicah l. 1886. *)

1. Studenice.

Ako v Poličanah zapustiš južno železnico in se proti vzhodu obrneš, leži pred teboj ro-

dovitna Dravinjska dolina, ki se od todi razteza proti Ptujski gori. Ob levici tvoji vzdigujejo se le nizki griči, ki so do svojih vrhov z njivami ali vinogradi pokriti; a drugačen prizor je ob tvoji desnici. Četrť ure od kolo-dvora, na prijaznem holmcu stoji farna cerkev sv. Križa v Poličanah in v njenem vznožji Poličanska ves. Skoz ta kraj pelja lepa cesta na slovite Slatinske kopelje v Rogatec in v Krapi-no. Pa od vsega tega sveta ti zdaj nič ne vidiš, ker ves obzor proti jugu zakriva pred teboj stari Boč, katerega tu Lomniški jarek loči od Ljubeškega hriba in od Konjiškega go-rovja. Iz pravega pekla ni nobenega izhoda, pa v tem „Peklu“, kjer Poličanski kolodvor leži, stoji (vsaj po leti) noč in dan mnogo izvošče-kov, ki so pripravljene za dober denar te pe-ljati, kamor le zapoveš. Da si pa kraj bolj na drobno ogledava, pojdeva dnes, ljubi bralec, peš v Studenice. Teraj le urno na noge! Pot naju pelja ob levem bregu lene Dravinje, ki se dela, kakor da jej se ne bi prav ljubilo v Dravo in ž njo v Črno morje. Na vsakem ovinku gleda, kako li bi zamogla plitvo strugo prestopiti ter se po rodovitnih njivah in trav-nikih razliti. Ko sva dobre pol ure sledila za tekom šumeče Dravinje, naenkrat stojiva pred praznično okinčanim poslopjem na razpotji. Z mlaji in banderci okrašen most črez Dravinjo naju nehoté na svoje, — na pravo stran po-tegne. Obrniva se toraj od glavne ceste, ki v Makolje pelje, naravnost proti jugu. Pred nama razprostira se lepa vrsta ovenčanih hiš, a daljši razgled zakriva nama zopet že znani Boč, ki tukaj svojo plešasto glavo najvišje v oblake moli. Pa glej ga starca, kako se nama dnes prijazno smehlja! A zakaj ne bi, saj že vé, da se bo dnes ob njegovem vznožji obhajala slo-vesnost, kakoršnje še on ni tukaj videl. Toraj le brzo dalje, da svečanosti ne zamudiva!

Sedaj stoji pred nama velikansko zidovje, deloma pomalano, deloma pobeljeno — vse pa olepšano z mlaji, venci in zastavami, izmed katerih se papeška dvbojnica posebno odlikuje. Stopiva skoz vhod ali velika grajska vrata na prostorni cerkveni trg! Ob desnici naju obdaja visoko zidovje, pred nama stoji častitljiva cer-kev z ostarelim zvonikom, ob levici na visokem griči razvaline starega grada nad nama v nebo štrlé. Pa še nekaj posebnega zdaj tu zapaziva! Glej tu ob vznožji starega grada je mala ka-pelica, izpod katere izvira bister studenec, ki se izteka v mali ribnik, od koder se potem v Dravinjo izliva.

Kako je to mično, praviš, kako je to lepo! Ali mari tudi veš, kolik pomen da ta studenec ima? To je oni „milostni studenec“, po katerem nosi ta cerkev in to zidovje, da — ves ta kraj že starodavno ime: Studenice, nemški so ga krstili: „Gnadenbrunn“.

*) Po naključni zakasnjeno.

Kokošja piča.

Zrnje, bodi pšenica ali rž ali najbolje kornuza, prižge se toliko, da še obdrži svojo obliko. Jedó ga kokoši s slastjo in vidi se jim kmalu, da jim dene dobro. Rdeča roža pové to razločno. Nesti začno jajca kokoši prej in nesó jih veliko dalje. Nekod — v Ameriki — jim skuhaajo ovsu ter ga sprážijo v maslu. To pa ni, da svetujemo našim gospodinjam. Masla nam ne hodi na ostajanje.

Sejmovi. Dne 29. januarija v Poličanah (za svinje). Dne 1. februarija v Jurkloštru in v Mariboru. Dne 3. februarija v Št. Juriju na Ščavnici, v Jarenini, v Kostivnici, v Lučanah, na Ptuju, v Radgoni in na Vidmu. Dne 5. februarija pri sv. Petru pod Sv. gorami.

Dopisi.

Iz Slatine. (Društveno življenje.) Kat. pol. društvo v Slatini ima dne 2. februarija svoj občni zbor v hiši g. Franc Ogrizeka pri sv. Križu. G. deželni poslanec dr. F. Jurtela je tje povabljen. Zvečer v „Hotel zur Sonne“ je veselica. Narodnjaki iz Šmarja, Št. Jurja in od drugod so uljudno vabljeni, naj se veselice vdeležijo, ker je čisti dohodek deloma dobrotelnim zavodom namenjen. Pri nas je le redko mogoče, da se pokažemo očitno, kaj in koliko da se zavedamo, zato lahko računimo, da bode tokrat vsak storil svoje, naj se obnese nam ta den društvenega življenja izvrstno. Odbor je storil, kar je mogel, drugi udje društva in domorodni možje bodo pa tudi storili svoje in tako bomo pokazali svetu, da nismo — zaspali.

Iz Mozirja. (Lep pričetek.) Savinjski Sokol je imel 6. januarja t. l. svoj občni zbor. Društvo broji nad 150 udov in je v preteklem letu mnogo storilo za probujenje naše mladeži ter sklenilo, da se udeleži junija meseca velikega vsesokolskega shoda v Pragi z zastavo. Voljeni so bili enoglasno: G. Marka Lipold, starosta, gosp. Ivan Gabršek, podstarosta, oba iskrena, neomahljiva narodnjaka, katera bosta gotovo na čelu Sokola vodila to društvo k napredku in prospehu. Nadalje so voljeni izborni in neutrudni gg. rodoljubi: Matija Puncer, blagajnik, Radoslav Škoflek, tajnik, Josip Pirš, Ivan Vrankovič, Fran Lončar, odborniki. Žalibog je tudi leta 1886 pobrala nemila smrt izborne ude, med njimi je tudi preč. g. župnik Mozirski Ivan Kalin. Želimo, da Sokol izvršuje svojo lepo nalogo vrlo in neustrašno sebi in slovenstvu na čast. Možje, ki so mu na čelu, so nam porok za izpolnitev te želje.

Od sv. Trojice v Slov. goricah. (Olepšanje cerkve.) Prav lepi in imenitni so kraji Slov. goric, to pa zavoljo njih rodovit-

nosti polja in goric, posebno pa še zavoljo njih veliko Bogu posvečenih cerkev! Le-te se svetijo po slovenskem v obilem številu, kakor zve zde na milem nebu. In na sredini med njimi se sveti, kakor kraljica vseh drugih na prijetnem hribočku farna frančiškanska in romarska cerkev. Ona je presveti Trojici posvečena ter slovi daleč okoli po slovenskem in nemškem zavoljo njenih Božjih potov! K presveti Trojici pride veliko jezer romarjev skoz celo leto, da si izprosi milosti od presvete Trojice na duši in telesu. Odkar so leta 1854 v. č. oo. frančiškani k nam, kakor dušni pastirji prišli, od onih mal se je veliko pri naši cerkvi in samostanu novega napravilo in prenovilo. Posebno veliko čast in zahvale zaslužijo naš sedanji visoko častiti oče superior, Evstahij Puntnar. Oni so celo hišo Božjo dali zvunaj in znotraj olepšati in okincati ter so kakor kinč hiše Božje več novih krasnih podob, več lustrov in veliko mešnega oblačila oskrbeli. Cerkev so dali, celo z novega zmalati, nova tla napraviti, celo vsaki kotič so dali olepšati. Tudi tretji zvonik so z drugima dvema zvonikoma dali napraviti nov! Gledé na-nj so večkrat djali: Vse tri Božje osebe so popolnoma in enako mogočne, zakaj bi pa tretji zvonik manjši bil in ne tako lep, kakor sta druga dva? To veliko in imenitno cerkveno delo je veliko veliko denarjev stalo, več 18 jezer goldinarjev. Te denarje so večjidel preč. o. superior od dobrotljivih rok sami si izprosili, in od njih lastnega premoženja dali. Delo jim je veliko truda in sivih las prizadjalo; dostikrat celo spanje prikrajšalo. Zato smo pa njim vso čast in hvalo dolžni. Pa ljubi Bog njim bo gotovo njihov trud obilo v sv. nebesih poplačal. In mi njim želimo, da bi jih ljubi Bog še dosti let zdravih ohranil, kajti upamo še, če bodo par let pri nas in naš ljubi župnik, da bodo še nam veliki zvon oskrbeli. Naj jih Bog še torej ohrani veliko let!

Hvaležni župljani.

Iz Lembaha. Preteklo nedeljo je tukaj umrl posestnik g. Jakob Robič. Bil je rajni blagi mož, marljiv in umen gospodar, izgleden soprog svoji ženi in skrbni oče svojim otrokom, tih in miroljuben sosed, bogoljuben kristijan in zanesljiv rodoljub. Opravljal je častno službo cerkvenega ključarja pri domači župni cerkvi 33 let, cerkvene vinograde oskrbljeval marljivo in zvesto, da so v najboljšem stanu dajali obilne dohodke domači cerkvi. Zmerno in trezno je bilo njegovo življenje, zato pa je tudi dočakal lepo starost 76 let in po kratki bolezni, previden s sv. zakramenti je vdan v sveto voljo božjo mirno v Gospodu zaspal. Sprevod so vodili preč. g. L. Herg, kanonik, nekdanji župnik v Lembahu in pogreba se je vdeležila obilna množica župljanov, med njimi šestero dobro oskrbljenih otrok in mnogobrojna rodovina Ro-